

Udvalgets spørgsmål til justitsministeren og dennes svar herpå

Spørgsmål 15:

»Ministeren bedes oplyse, om det kan pålægges den ene eller begge forældre at betale børnebidrag i følgende situationer:

- a) forældrene er gift og har fælles forældremyndighed over et barn, men lever faktisk adskilt,
- b) forældrene har fælles forældremyndighed, men lever ikke sammen, og barnet bor lige meget hos begge forældre,
- c) forældrene har fælles forældremyndighed, men lever ikke sammen, og barnet bor ikke lige meget hos begge forældre.«

Svar:

Ifølge § 13 i lov nr. 200 af 18. maj 1960 om børns retsstilling er begge forældre forpligtet til at forsørge et barn. Hvis en af forældrene ikke opfylder forsørgelsespligten, kan statsamtet pålægge den pågældende at betale bidrag til barnets underhold. Efter samme lovs § 18 er det den af forældrene, der afholder udgifterne ved barnets forsørgelse, der har ret til at kræve børnebidrag fastsat, såfremt den pågældende har forældremyndigheden over barnet eller i øvrigt lovligt har barnet i pleje.

Det følger således heraf, at man vil kunne pålægges børnebidrag, selv om man er indehaver eller medindehaver af forældremyndigheden. Efter børneloven er det afgørende kriterium, om den ene af forældrene afholder udgifter til barnets forsørgelse, og om den anden forsømmer sin underholdspligt.

I almindelighed må den, der har barnet boende hos sig, i mangel af modstående oplysninger anses for at opfylde sin forsørgelsespligt, også selv om barnet tilbringer en del af tiden hos den anden af forældrene, hvorfor denne vil blive pålagt at betale børnebidrag. Dette vil således kunne ske i de situationer, der er nævnt under a) og c).

For så vidt angår den situation, der er nævnt under b), vil der som udgangspunkt

ikke kunne udfærdiges en bidragsresolution, idet forældrene må anses for begge at bidrage til barnets forsørgelse og således ikke forsømmer deres forsørgelsespligt.

Det kan imidlertid ikke udelukkes, at forældrene også i denne situation har indrettet sig således, at det er den ene af forældrene, der betaler de normale faste udgifter vedrørende barnet som f.eks. daginstitution, tøj m.v. I et sådant tilfælde vil det være muligt at få sat den anden af forældrene i bidrag.

Det kan i øvrigt i den forbindelse bemærkes, at der ikke er hjemmel til i de situationer, der er nævnt i spørgsmålet, at pålægge begge forældre at betale bidrag til det samme barn.

Som det vil fremgå af ovenstående besvarelse, har aftaler om fælles forældremyndighed ikke i sig selv betydning for spørgsmålet om børnebidrag.

Spørgsmål 16:

»Vil man kunne afvise en aftale om børnebidrag, og dermed afvise skattefradragsretten, i nogen af de i spørgsmål 15 nævnte tilfælde?«

Svar:

Efter børneloven har statsamtet ingen kompetence til at godkende en børnebidragsaftale og derfor heller ikke til at nægte en sådan godkendelse ved at afvise den.

I praksis består der imidlertid en adgang til at få en børnebidragsaftale nedfældet i en resolution, hvoraf det klart fremgår, at der er tale om en aftale. Under hensyn hertil må det antages, at statsamtet ikke vil medvirke til en aftale, der ikke er i overensstemmelse med de grundlæggende betingelser i børnelovens §§ 13 og 18, jfr. besvarelsen af spørgsmål 15.

Justitsministeriet finder ikke at kunne udtale sig om den skattemæssige behandling af aftalte bidrag i øvrigt.